

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 170/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/117/2023-2325 z 10. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 2Tos/117/2023-2325 z 10. januára 2024. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný pre skutok opísaný v uznesení vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: KRP-117/2-VYS-ZA-2019 zo 4. marca 2020 kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ mal podľa opisu skutku od konca roka 2015 do konca roka 2019 vylákať bližšie opísaným spôsobom od troch označených osôb finančné prostriedky spolu vo výške 1 354 100 eur napriek tomu, že vedel, že ich nebude môcť vrátiť, čím mal uvedeným osobám spôsobiť škodu.

3. Uznesením Okresného súdu Ružomberok z 10. novembra 2022 v spojení s uznesením krajského súdu z 20. júna 2023 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom lehota väzby mu začala plynúť 10. novembra 2022. Okresný súd Liptovský

Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) po podaní obžaloby (9. augusta 2023) uznesením sp. zn. 8T/53/2023 z 15. augusta 2023 sťažovateľa ponechal vo väzbe z dôvodov, pre ktoré bol do väzby vzatý, a zamietol žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd uznesením sp. zn. 8T/53/2023 z 13. decembra 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol žiadosť o nahradenie väzby písomným sľubom sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd napadnutým uznesením z 10. januára 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol aj jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Podľa krajského súdu účel väzby (najmä keď sťažovateľ nemá stále bydlisko a hrozí mu vysoký trest) nemožno dosiahnuť jej nahradením dohľadom probačného a mediačného úradníka či písomným sľubom sťažovateľa, a to aj za prípadného uloženia primeraných obmedzení a povinností (vrátane sťažovateľom ponúkaného zákazu vycestovať do zahraničia, zákazu vzdaľovať sa z obydlija či nariadenia kontroly technickými prostriedkami). Prepustenie sťažovateľa na slobodu aj po zohľadnení účinkov dohľadu probačného a mediačného úradníka či písomného sľubu sťažovateľa by podľa krajského súdu výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného stíhania práve pokračovaním v páchaní trestnej činnosti majetkového charakteru či vo vyhýbaní sa trestnému stíhaniu a trestu. Nahradenie väzby uvedenými zárukami s poukazom na povahu stíhanej trestnej činnosti a na osobu sťažovateľa sa javí ako absolútne nedostatočné, a to aj za uloženia primeraných obmedzení a povinností. Malo uňho ísť o dlhšiu dobu pretrvávajúce protiprávne konanie vedené pre škody, ktoré mali byť spôsobené viacerým poškodeným, ktorým v záujme získania ďalších finančných prostriedkov mal sťažovateľ uvádzať nové skutočnosti nezakladajúce sa na pravde, a tak od nich postupne vylákať uvedenú celkovú sumu. Sťažovateľovi v páchaní protiprávnej majetkovej činnosti podľa krajského súdu nebránilo ani to, že mal vedomosť, že je v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pre rovnakú majetkovú trestnú činnosť a že bol pre obdobnú majetkovú trestnú činnosť súdom opakovane odsúdený. Za tohto stavu ani v tomto štádiu konania osoba sťažovateľa nedáva dostatočnú záruku, že dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom či súdom prijatý sľub sťažovateľa by bol dostatočným, aby sa ďalej nedopúšťal najmä majetkovej trestnej činnosti rovnakej a obdobnej povahy. Páchanie majetkovej trestnej činnosti sťažovateľom z hľadiska jej závažnosti má gradujúcu tendenciu. Jeho osoba ani pre krajský súd neposkytuje dostatočné záruky, že by dodržal uložené primerané povinnosti a obmedzenia, ktoré sú nevyhnutné pre elimináciu rizika ďalšieho rovnakého a obdobného protiprávneho konania sťažovateľa. Sťažovateľ sa môže rovnakej alebo obdobnej trestnej činnosti majetkovej povahy dopúšťať proti vopred neznámemu okruhu osôb. Hoci mal vedomosť o vedenom trestnom konaní, nečinil reálne kroky, aby bol riadne súčinný, ale sa trestnému konaniu vyhýbal. Pri plynulom pokračovanom priebehu hlavného pojednávania s vopred plánovanými termínmi je nezanedbateľným aj správanie sťažovateľa, ktorý sa v určených dňoch hlavného pojednávania opakovane náhle dožaduje lekárskeho ošetrovania, po ktorého vykonaní je zdravotníckymi zariadeniami v podaných správach konštatovaná subjektívna povaha pocitov sťažovateľa hraničiaca s účelovosťou dožadovanej zdravotnej starostlivosti. Výsledkom toho je sťažovateľ po ošetrovaní nehospitalizovaný v nemocničnom zariadení, vrátený späť do ústavu na výkon väzby, pričom hlavné pojednávania sú z dôvodu takejto neúčasti odročované bez posunu v dokazovaní.

S prihliadnutím na už uvedené nie sú podľa krajského súdu zabezpečovacie inštitúty nahradzujúce väzbu samy osebe v danej veci takou kvalifikovanou prekážkou, ktorá by bola spôsobilá dosiahnuť stav, ktorý sa inak sleduje väzbou obžalovaného. Osoba sťažovateľa nedáva krajskému súdu dostatočnú záruku, že by z dlhodobejšieho hľadiska bol schopný dodržať uložené obmedzenia a povinnosti a to, čo deklaruje v sľube. Svoj prístup k vedeniu riadneho života neprehodnotil ani pod vplyvom výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody ani pod vplyvom hrozby výkonu trestu odňatia slobody v inej veci. Je teda plne na mieste nenahradenie väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka aj za pomoci technických prostriedkov, písomným sľubom sťažovateľa, a to aj za prípadného uloženia primeraných obmedzení a povinností. Podľa krajského súdu okresný súd správne konštatoval možnosť zaoberať sa nahradením väzby, len ak by to odôvodňovali výnimočné okolnosti prípadu, ktoré ani podľa krajského súdu zo spisu nevyplývajú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Krajský súd sa paušálne, a nie so zreteľom na konkrétne okolnosti vysporiadal s otázkou, či účel trestného konania nezabezpečia prostriedky nahradenia väzby, ako to navrhoval sťažovateľ. Ku kľúčovej argumentácii sťažovateľa (o možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných obmedzení spočívajúcich v zákaze vycestovať do zahraničia a zákaze vzdať sa od bydliska, ktorých kontrolu by súd nariadil technickými prostriedkami) krajský súd bez odôvodnenia uviedol, že takéto obmedzenia nemali zabrániť sťažovateľovi v úteku či skrývaní sa a v pokračovaní v trestnej činnosti, čím by výrazne zvýšili riziko zmarenia účelu trestného stíhania. Z uznesenia krajského súdu nevyplýva, v čom má spočívať neúčinnosť navrhovanej náhrady väzby.

6. S poukazom na viaceré ustanovenia zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je podľa sťažovateľa možné obmedzenia v podobe zákazu vycestovať do zahraničia a zákazu vzdať sa z obydľia kontrolovať technickými prostriedkami, medzi ktoré patria osobné identifikačné zariadenie a zariadenie na kontrolu prítomnosti v mieste výkonu rozhodnutia. Okresný súd a krajský súd neskúmali možnosti kontroly obmedzení navrhovaných sťažovateľom.

7. Z napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, v čom konkrétne spočíva hrozba, že kontrola obmedzení, ktoré sťažovateľ navrhoval uložiť, technickými prostriedkami bude neúčinná, teda v čom spočíva nebezpečenstvo, že ani už popísané technické prostriedky nedokážu sťažovateľovi zabrániť v úteku (do zahraničia), a v čom spočíva nebezpečenstvo, že sťažovateľ, súc obmedzený na zdržiavanie sa v obydlí, pričom toto obmedzenie bude kontrolované technickými prostriedkami, bude mať možnosť naďalej páchať majetkovú trestnú činnosť.

8. Krajský súd úplne rezignoval na imperatív, že pri rozhodovaní o väzbe musí súd posúdiť, či dosiahnutie účelu trestného konania, ktorý sa inak dosahuje väzbou obvineného, nie je možné ani pri vynaložení úsilia dosiahnuť inak. V odôvodnení nebola venovaná pozornosť § 76 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého oprávnenou väzbou je len väzba, ktorá trvá nevyhnutný čas, teda taký čas, keď nie je možné zabezpečiť účel väzby inými prostriedkami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru] napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia možnosti nahradenia väzby.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

K porušeniu základného práva na osobnú slobodu:

11. Na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou (napr. IV. ÚS 321/2022). Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy už viackrát uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viaceré práva, okrem iného aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (napr. I. ÚS 26/2013, II. ÚS 564/2018, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 270/09). Z obsahu základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. II. ÚS 564/2018, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

12. V súvislosti s nenahradením sťažovateľovej väzby ústavný súd znovu pripomína, že súd rozhodujúci o väzbe je povinný skúmať významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením. Pritom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (napr. III. ÚS 550/2021, III. ÚS 675/2021, IV. ÚS 207/07, IV. ÚS 650/2018, IV. ÚS 436/2021). Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022).

13. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody, a preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu nahradiť alternatívnymi prostriedkami.

14. Pri posúdení napadnutého uznesenia nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť prepustený z väzby na slobodu. Jeho úloha sa obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavnoprávne akceptovateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnietiť také prípadné rozhodnutia a postupy

krajského súdu v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023).

15. Okresný súd ani krajský súd neodmietli inštitúty umožňujúce nahradiť väzbu (písomný sľub, probačný dohľad s uložením primeraných povinností a obmedzení) len s poukazom na abstraktné formulačné konštrukcie bez dostatočného previazania na skutkové okolnosti konkrétnej veci, teda iba všeobecne so zreteľom na charakter, spôsob a okolnosti spáchania trestnej činnosti, osobu sťažovateľa a povahu prípadu. Ich úvahy sú podľa zistenia ústavného súdu, naopak, dostatočne konkrétne a previazané na okolnosti prípadu sťažovateľa, hoci vo svojej podstate sa prelínajú so zistenými konkrétnymi skutočnosťami zakladajúcimi podľa krajského súdu dôvody väzby.

16. Sťažovateľ neuvádza ani bežnú polemiku s konkrétnymi dôvodmi uvedenými krajským súdom na nenahradenie väzby. Ich značná previazanosť s dôvodmi väzby neuberá na ich konkrétnosti či relevancii. Nenahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a písomným sľubom v spojení s uložením primeraných povinností a obmedzení a kontroly technickými prostriedkami podľa zistenia ústavného súdu krajský súd odôvodnil nielen odkazom na neexistenciu výnimočných okolností prípadu (ktorých existencia sa pre nahradenie väzby pri obzvlášť závažnom zločine podľa § 80 a § 81 Trestného zákona vyžaduje), ale aj ďalšími skutočnosťami, ako sú charakter stíhanej trestnej činnosti (malo k nej dochádzať počas 5 rokov, stupňovanie konania proti poškodeným, majetkový charakter, rozsah škody, hrozba vysokého trestu), osobné charakteristiky sťažovateľa (absencia stáleho bydliska, neprehodnotenie postoja k vedeniu riadneho života napriek minulým odsúdeniam – sklony k páchaniu trestnej činnosti, vyhýbanie sa trestnému konaniu pobytom v cudzine), čo všetko rezultovalo do všeobecného záveru krajského súdu o nespôsobilosti navrhnutých náhradných inštitútov dosiahnuť stav sledovaný inak väzbou (strana 18 uznesenia).

17. Podľa zistenia ústavného súdu pri závere o nedostatočnosti ponúknutých záruk dal krajský súd najväčší dôraz na osobu sťažovateľa. Pritom nezostal len pri všeobecnom konštatovaní, ale okrem už uvedených osobných charakteristík, ktoré jednotlivo špecifikoval, spomenul aj plynulosť priebehu konania pred okresným súdom a obštrukcie sťažovateľa po podaní obžaloby. Takýto rozsah odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k osobe sťažovateľa dáva podľa ústavného súdu dostatočný základ na vylúčenie dôvodnosti námietky sťažovateľa o nedostatku odpovede na kľúčovú argumentáciu sťažovateľa o nevysvetlení, v čom má spočívať neúčinnosť ponúkanej záruky s uložením obmedzení a kontroly technickými prostriedkami. Cez uvedené skutočnosti týkajúce sa osoby sťažovateľa považuje ústavný súd za dostatočné prepojenie s názorom krajského súdu o nemožnosti nahradiť väzbu alternatívnymi prostriedkami. Argumentácia v napadnutom uznesení reaguje na sťažovateľove argumenty, pretože krajský súd v podstate uvádza, že nahradenie väzby sťažovateľa nie je možné z iných dôvodov, než ktoré sťažovateľ uvádzal. Takéto úvahy hodnotí ústavný súd ako racionálne a konkrétne. Ak sťažovateľ od stíhanej majetkovej trestnej činnosti nemal odradiť ani v minulosti vykonaný nepodmienečný trest odňatia slobody za takýto druh trestnej činnosti ako krajný prostriedok pôsobenia na osobu páchatel'a (tzv. prostriedok *ultima ratio*), resp. ani podmienečný trest odňatia slobody s probačným dohľadom za rovnaký trestný čin, tak za predpokladu že nevedol riadny život v rámci skúšobnej doby podmienečného odkladu výkonu trestu, niet racionálneho dôvodu sa domnievať, že by účel väzby ako zaisťovacieho inštitútu bol v jeho prípade dosiahnuteľný dohľadom probačného a mediačného úradníka.

18. Vzhľadom na charakter majetkovej trestnej činnosti, pre ktorý je sťažovateľovi v tejto trestnej veci vznesené obvinenie, v spojení so všetkými dôvodmi útekovej a preventívnej väzby, ktoré boli všeobecnými súdmi v tejto konkrétnej veci ustálené, nie je možné ich záver o nemožnosti nahradenia sťažovateľovej väzby miernejšími prostriedkami, t. j. navrhnutým písomným sľubom alebo dohľadom probačného alebo mediačného úradníka, považovať za arbitrárny. Pre toto štádium trestného konania považuje ústavný súd toto odôvodnenie nenahradenia väzby miernejšími prostriedkami za ústavne udržateľné pre obmedzenie základného ľudského práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

19. Z týchto dôvodov považuje ústavný súd za nedôvodnú aj námietku, že oprávnená väzba trvá len nevyhnutný čas, teda čas, keď nie je možné zabezpečiť účel väzby inými prostriedkami. Ústavná požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (II. ÚS 55/98). V prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie. Musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Sťažovateľ však žiadnu argumentáciu v tomto smere neuvádzal.

20. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa nedostatočne detailne vysporiadal s otázkou možnosti nahradenia väzby sťažovateľa navrhovanými zárukami, treba navyše uviesť, že nie je úlohou ústavného súdu v štádiu súdneho konania posudzovať mieru nebezpečenstva, že navrhované technické prostriedky sťažovateľovi nezabránia v úteku alebo neznemožnia prípadné pokračovanie v páchaní trestnej činnosti. Pokiaľ by ústavný súd takéto posúdenie vykonal, atrahoval by si právomoc všeobecných súdov, ktorá mu z hľadiska subsidiarity neprislúcha. Ústavný súd z hľadiska podmienok nahradenia väzby sťažovateľa v trestnom konaní môže len posúdiť, či sa krajský súd dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa v žiadosti o prepustenie z väzby. Z hľadiska ústavného prieskumu je významné, či krajský súd logicky a presvedčivo odôvodnil nemožnosť nahradenia väzby sťažovateľa.

21. Krajský súd sa v napadnutom uznesení riadne a dostatočne zaoberal dôvodmi na prepustenie z väzby na slobodu v prebiehajúcom súdnom konaní, pričom uzavrel, že by sa prepustením sťažovateľa zvýšilo riziko úteku sťažovateľa, resp. pokračovania v trestnej činnosti, teda zmarenia účelu trestného stíhania. Zároveň sa relevantným a dostatočným spôsobom zaoberal aj tým, či dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, trvajú aj v súčasnom štádiu konania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neatakoval väzobné dôvody, ale spochybňoval iba odôvodnenie, resp. posúdenie možnosti nahradenia väzby v kontexte jej celkovej doterajšej dĺžky. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno považovať za arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené, ale vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu za ústavne konformné.

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým

postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

23. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením jeho základného práva na osobnú slobodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Procesné garancie súdnej kontroly väzby v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, nie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorý je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby (uvalení väzby). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa, naopak, *ratione materiae* vzťahuje predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Napadnuté uznesenie krajského súdu sa evidentne týka ďalšieho trvania pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, nie jeho prvotného vzatia do väzby. Sťažovateľove námietky týkajúce sa prípadného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu preto ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnené s tým, že v okolnostiach daného prípadu bolo možné posúdiť ich z hľadiska sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorého účelom je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný.

25. Keďže na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu (uznesenie krajského súdu v rámci prieskumu uznesenia okresného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby) sú neaplikovateľné ustanovenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2024

Libor Duľa
predseda senátu